

0927 – 27. september

Stå da ombundet om livet med sannheten. Ef 6: 14.

Dette ordvalget er lånt fra datidens krigføring. Krigeren skulle ha et belte spent om livet sitt. De side klærne de brukte på den tiden, skulle løftes opp, samles og spennes fast med dette beltet, så de ikke skulle flagre og hindre dem i striden. Samtidig skulle beltet også gi kroppen en viss fasthet og holdning.

Men selve beltet, som vi skal være ombundet med, hva er så det? Jo, apostelen sier «med sannheten». Å, for en guddommelig visdom! Her taler Herrens Ånd. Vårt åndelige liv skal være ombundet med sannheten.

På samme måte som vår fiendes innerste vesen og kraft er løgnen; falskhet, løgn og bedrag, – så skal vårt sterkeste våpen mot ham være sannheten.

Men ordet sannhet har en dobbelt betydning i Skriften. Først lærers sannhet, eller Guds ord. Og det taler da om at vi skal ruste oss med en klar og sikker kunnskap i Guds ord, så vi ikke lar oss forvirre av mange slags fremmede lærdommer.

Men dernest betyr dette ordet også sannhet i vårt eget hjerte; d. v. s. oppriktighet og alvor. At vi i alle forhold bare spør etter hva som er Guds vilje, for så også å gjøre etter det. Og vi bør uten tvil stå ombundet med sannhet i begge betydningene.

Det finnes ikke noe kraftigere middel mot alle djevelens forførelser, enn å holde fast på det Gud har talt i sitt ord. På samme måte som krigerens klær skulle holdes samlet av krigsbeltet, så det ikke skulle flagre alle veier. Slik skal våre tanker, som ofte flagrer alle veier, strammes hardt sammen med sannheten. Så vi alltid møter fristeren med: Dette har Gud sagt i sitt ord. Og «himmel og jord skal forgå, men mine ord skal aldri forgå», sier Jesus. Det Gud selv har talt, det står urokkelig fast, og det vil jeg tro på.

Å, for en salig trygghet, å få binde om seg Guds egen sannhet! Og dette er det første og det viktigste, hvis vi skal kunne stå fast i prøvelsens time.

Men hva hjelper det med all mulig fasthet i læren, hvis Guds Ånd ikke har fått skapt det rette alvor i hjertet, så vi bare ønsker å få vite hva det er Gud vil i hver enkelt sak, for så å gjøre etter det?

Hva hjelper krigerens våpen, hvis det ikke finnes liv og kraft i legemet hans? Da faller sverdet av seg selv ut av hånden hans. På samme måte glir Ordets sannhet ut av seg selv, hvis vi ikke beholder den sannheten og oppriktigheten Gud har virket i hjertet vårt.

Hvert eneste menneskes hjerte er av naturen fullt av hykleri og falskhet, – hvert menneske er en løgner! Det er bare gjennom den nye fødselen Herrens Ånd skaper dette hellige alvor i hjertet vårt, som gjør at vi sier: «Jeg må vite hva som er Guds vilje, hvordan han vil ha det, koste hva det koste vil, ja, om det så skal koste meg livet. Hans vilje skal være min rettesnor».

Da vil jeg ta inn over meg alt Guds ord. Da velger jeg meg ikke ut bare enkelte gjerninger og oppfatninger. Da er jeg på vakt overfor det innerste i hjerte, tanker, begjær og hemmelige tendenser, som ingen mennesker ser. Da blir jeg nok på alle områder tuktet og nedslått over meg selv. Men da

blir også Kristus herliggjort for min sjel, og jeg har forlatelse for alt, så jeg fryder meg over en evig nåde.

Men da får jeg også en inderlig kjærlighet til alt det Gud vil. Og da er det sannhet i min gudsfrykt, når jeg gjør det gode av hjertens lyst, og ikke av tvang. Nå vandrer jeg for Guds åsyn med både mitt indre og utvortes menneske. Og da blir jeg stadig mer og mer rensset, oppriktig og sann i tanker, ord og i hele mitt vesen.

Dette er helt og fullt et verk av Herrens Ånd. Og fordi han virker sannhet i vårt vesen, kalles han også for Sannhetens Ånd. Det er hele den nye fødselens verk som gjør at vi er av sannheten og vandrer i sannheten.

Men alt Gud har virket i oss vil djevelen ødelegge. Dette arbeider han stadig med. På ny vil han gjøre hjertet vårt falskt og likegyldig, så det ikke skal være så nøye på hva som er Guds mening og vilje.

Da er det om å gjøre at vi ved den nåden vi har fått virkelig frykter for djevelens bedrag. At vi virkelig er nøye på alt, ikke slipper noen falskhet til i hjertet vårt. Straks vi merker det minste til djevelens bedrag, må vi rope til Gud: «La heller alt mulig ondt skje med meg, bare jeg ikke må bli falsk i mitt forhold til deg! Bruk heller de bitreste ting, Gud. Bare jeg får være oppriktig overfor deg!» På denne måten spenner vi også sannheten om vårt sinns hofter.

Og glemmer vi dette, så er alt tapt. En kristen kjenner fremdeles slangens gift strømmes på i sin natur, i alle slags tendenser, også som falskhet. Men det fører ikke til døden, så lenge den oppriktige Ånden kjemper imot, forbanner denne slangens yngel og påkaller Gud.

Men den som ikke merker noen som helst falskhet i seg, men tror han er helt ren for slikt, han er allerede dysset i søvn av den. Og da fører falskheten til åndelig død når en begynner å forsvare den, inngår hemmelig pakt med den og vil tjene den. Da er selve ånden og hjertet ditt falskt.

En slik kristen kan ikke kjempe Åndens kamp, om det så bare er i en enkelt sak. Når han vet med seg selv at han unnskylder falskheten, så står han maktesløs, er ikke åpen for Gud, blir feig i striden og ustadig i vandringen.

Men der oppriktighet har råderetten i hjertet, kan djevelen ingenting utrette. For alle fristelser til synd fører der bare til et sterkere bønneliv og gudsfrykt.